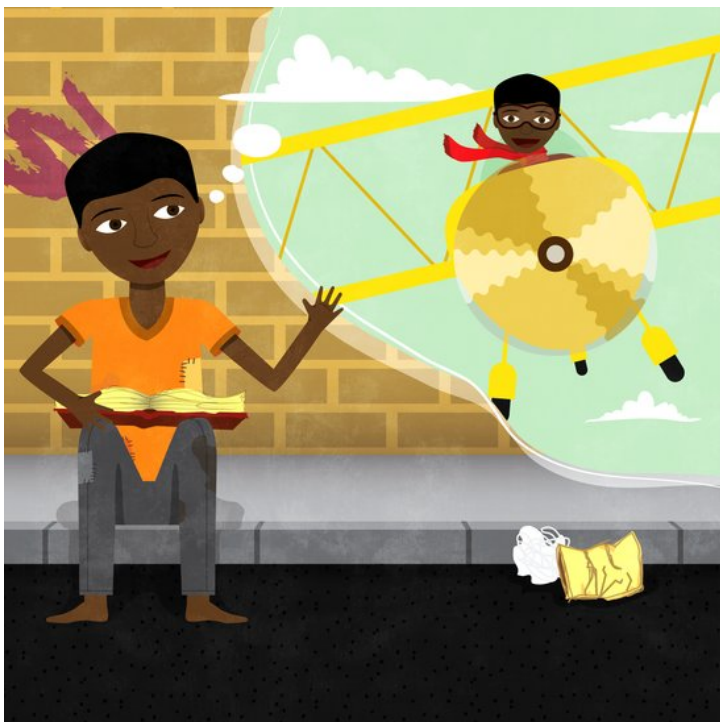

ماگۆزوه

Magozwe

✎ Lesley Koyi

👤 Wiehan de Jager

💬 Agri Afshin

📊 5

🗣️ کوردی / English

له ندری قهره بلیغی "نروبی" دوور له ژیننی لیلی هله وه، دهسته یهك له كورانی بی
هل ژینین به سهر دهرد. ئەوان هه موو روژیکین بهو جوړه ی که دههت پیشوازیین
لی ده کرد. بهینین کورپه گن رایه خه گنن کۆ ده کرده وه که شهوئ له سهر
پیده ره ویکی سردا نووست بوون. له سهرهن بو خو گهرم کردنه وه لگراین به زبل
کرده وه. یه کیك له کورپه گنی لۆ ئەو گروپه، هگوزوه بوو. ئەو ته مه نی له هه موان
که متر بوو.

...

In the busy city of Nairobi, far away from a caring life at home, lived a group of homeless boys. They welcomed each day just as it came. On one morning, the boys were packing their mats after sleeping on cold pavements. To chase away the cold they lit a fire with rubbish. Among the group of boys was Magozwe. He was the youngest.

كۆتۈك دايك وېۋكى ھۆزۈھ مردن، ئەو تەمەنى تەنئې پېنج سەل بوو. ئەو رۆيشت
بۇ ئەوھى لەگەل ھمى ژېن بەسەر بەرئت. بەلام ئەو پچوھ ھىگى لە مندالەكە
نەدەبوو. ئەو خواردنى تەواوى بە ھۆزۈھ نەدەدا. ئەو كورپەكەى ھچر كورد كە گرى
زۆر سەخت بكت.

...

When Magozwe's parents died, he was only five years old.
He went to live with his uncle. This man did not care about
the child. He did not give Magozwe enough food. He made
the boy do a lot of hard work.

ئەگەر ھەگۆزۆھ گەلەیی ین پرسیریکی کرەبە، ھمی لێی دەدا. کتیک ھەگۆزۆھ پرسیری کرەبە کە ئەو دەتوانی بچیتە قوتبەخە، ھمی لێی دەدا و دەیگوت: “تۆ گیلی و فییری ھیچ شتیک ڤەبیت.” “ڤش سێ ڤەل بەو شیوازە ھەلسو کەوتە، ھەگۆزۆھ ھەلات و لە ھمی دوور کەوتەو. ژینی سەر شەھمی دەستپیکرد.

...

If Magozwe complained or questioned, his uncle beat him. When Magozwe asked if he could go to school, his uncle beat him and said, “You’re too stupid to learn anything.” After three years of this treatment Magozwe ran away from his uncle. He started living on the street.

ژینى سەر شه قەمەگن زۆر سەخت بوو، زۆربەى كورەگن روژانە خوین ھندوو دە کرد ھەر بو ئەو ھى خوار دینین دەست كەویت. ھەندىك چر دەگیران و ھەندىك چرانیش لیچن دەدرا. گتیکیش نەخۆش دەكەوتن، كەس نەبوو ڤرمەتین بدات. گروپە كە پشتین بە و چرە كە مەو ھە بەست كە لە ریگی سوال كەردن و لە فرۆشتنى پلاستیكى كۆن و ئەو كەرەسلانەى كە سەرلە نوو بەگەردینەو، دەستین دەكەوت. ژین بە ھوى پیکدادان لە گەل گروپەگنى دیکەى ركبەرین ئەستەمتر دەبوو كە دینویست بەشەگنى تەرەكە كۆنترۆل بكەن و بیخەنە ژیردەسەلاتى خوینەو.

...

Street life was difficult and most of the boys struggled daily just to get food. Sometimes they were arrested, sometimes they were beaten. When they were sick, there was no one to help. The group depended on the little money they got from begging, and from selling plastics and other recycling. Life was even more difficult because of fights with rival groups who wanted control of parts of the city.

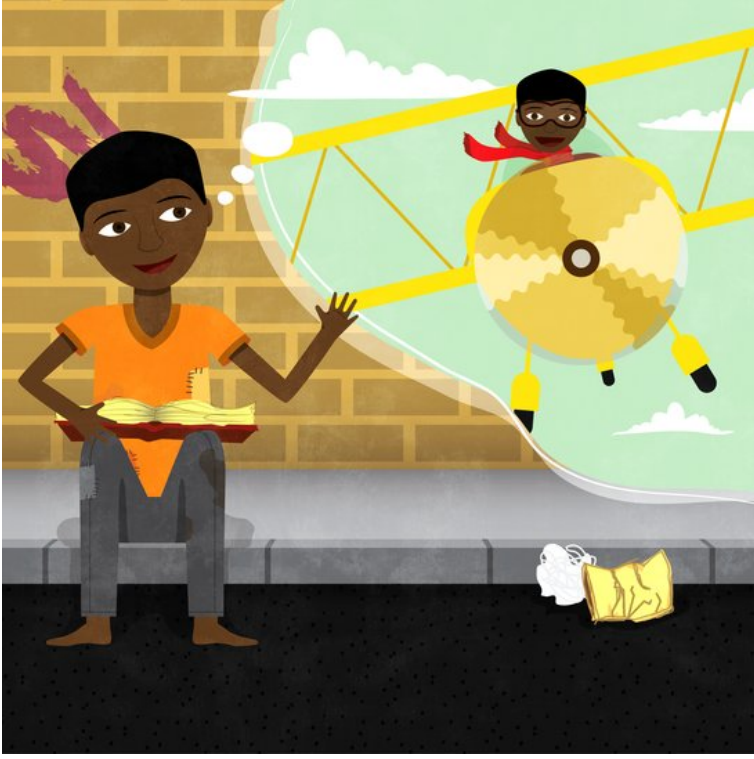

روژيکين که هگوزوه له ډو ته نه که زبله گندا ده گه را، کتیبیکي چیرۆکی کونی مندالانی دراوی دوزبه وه. ئه و ته پو تۆزه گنی له سه ر ته گندو له کيسه که ی خوی هويشت. دواي ئه وه هه موو روژيک کتیبه که ی ده رديډ و چوی له وي نه گنی ده کرد. ئه و نه يده زانی چۆن وشه گن بخويني ته وه.

...

One day while Magozwe was looking through the dustbins, he found an old tattered storybook. He cleaned the dirt from it and put it in his sack. Every day after that he would take out the book and look at the pictures. He did not know how to read the words.

وینەکن چیرۆکی کورپیکین ځس ده کرد که دهیبه ویست بیته فرۆکه وان، کتیک که گوره ده بیته. هگوزوه هه موو روژیک له دونی خهیلاتی خۆیدا ډواتی ده خواست که فرۆکه وان بوایه. جروډره وای به خهیلدا ده هت که ئه و کورپه ی ډو چیرۆکه که بوخویه تی.

...

The pictures told the story of a boy who grew up to be a pilot. Magozwe would daydream of being a pilot. Sometimes, he imagined that he was the boy in the story.

هه وا سرد بوو و هگوزوه له کله شه قمه که راوه سه بوو و سوالی ده کرد. پچویک چۆ بو لای. پچوه که گوتی: “سلو من نوم تۆسه. من له و نزیکنه وه ده ژیم، له شوپنیک که ده توانی شتیک بخوی” نه وهی گوت و هه ژهی به خنوویه کی زهره کرد که سه ریڤنه که ی شین بوو. نه و پرسیری کرد و گوتی: “هیواداریم که تۆ بچیته نه وی که هه ندی خوار دنت ده ستبکه وی؟” هگوزوه ته هندیه کی پچوه که ی کردو پښتن ته هندیه کی خنوه که ی کرد و گوتی: “له وانیه” و رویشته.

...

It was cold and Magozwe was standing on the road begging. A man walked up to him. “Hello, I’m Thomas. I work near here, at a place where you can get something to eat,” said the man. He pointed to a yellow house with a blue roof. “I hope you will go there to get some food?” he asked. Magozwe looked at the man, and then at the house. “Maybe,” he said, and walked away.

به دريژايي هنگهگني دواتر كوره بي لانهگن به ديتني توّس له و دهوروبه ره راهتبوون. ئه و حهزي لي بوو كه له گه ل خه لك قسه بكت، بهاييهت ئه و خه لكانه ي كه له سهر شه قه مهن ده زين. توّس گويي له چيروكي زين خه لكي راده گرت. ئه و راستگو و خوراگر بوو، هه رگيز بي شهرم و بي ريز نه بوو. هه نديك له كوره گن ده چوونه ه و خنوه زهردو شينه كه بو ئه وه ي هني نيوه روين ده ست بكه وييت.

...

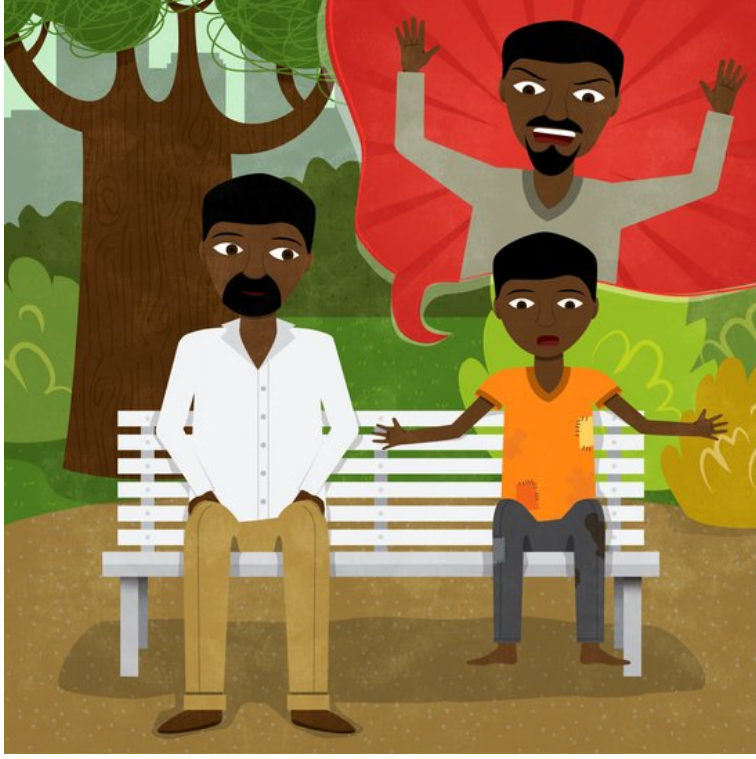
Over the months that followed, the homeless boys got used to seeing Thomas around. He liked to talk to people, especially people living on the streets. Thomas listened to the stories of people's lives. He was serious and patient, never rude or disrespectful. Some of the boys started going to the yellow and blue house to get food at midday.

هگوزوه له سهر پیده په وه که دانیشتبوو و چوی له وینه گنی ډو کتیبه که ده کرد کتیک که توهس هت و له نزيك نه و دانیشت. توهس پرسچری لیکرد: “چیرۆکه که ډسی چی دهگت؟” هگوزوه وهلامی دایه وه: “کتیبه که سهږهت به کوریکه که ده بیته فرۆکه وان.” توهس لیبی پرسى: “کوره که ډوی چیبه؟” هگوزوه به هیمنی وهلامی دایه وه: “گزانم، من ډتوانم بخوینمه وه.”

...

Magozwe was sitting on the pavement looking at his picture book when Thomas sat down next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a pilot,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “I don’t know, I can’t read,” said Magozwe quietly.

کتى چويىن به يهك كهوت، هگوزوه چيروكى زيني خوى بو توھس گپرايه وه. چيروكى همى و ههروهه بوچى ئه وهه لاتووه. توھس زور قسه ي نه ده كرد ئه وه به هگوزوه شى نه ده گوت كه ده بى چى بكت، به لام به رده وام به جوانى گوپى راده گرت. چروپر ئه وان كتيك له خنوووه زهرد و شينه كه دا خهريكى ئن خواردن بوون، قسه ين ده كرد.

...

When they met, Magozwe began to tell his own story to Thomas. It was the story of his uncle and why he ran away. Thomas didn't talk a lot, and he didn't tell Magozwe what to do, but he always listened carefully. Sometimes they would talk while they ate at the house with the blue roof.

له سەرووبەندی دەیەمین ھەلپۆژی لە دایکبونی ھەگۆزوە دا، تۆھس کتیییکی مندالانی ھزەیی بە ھیری دایە. کتیبە کە چیرۆکی کورپیکی خەلکی گوندی بوو گاتی گەرە بوو ھیریزانیکی بە ھۆبەنگی تۆپی پێی لێ دەربچیت. تۆھس ئەو چیرۆکەیی چەندین جەر بۆ ھەگۆزوە خویندەو ھەلا رۆژیکین ئەو گوتی: “من پیم وایە گاتی ئەو ھتوووە کە تۆ بچیتە قوڵبەخنە و ھیری خویندەو ھەبیت. رای تۆ چیبە؟” تۆھس بۆی روونکردووە کە ئەو جیگە کە پیدەزانێ کە مندالان دەتوانن لەوێ بھیننەو ھە بۆ قوڵبەخنەش بھون.

...

Around Magozwe's tenth birthday, Thomas gave him a new storybook. It was a story about a village boy who grew up to be a famous soccer player. Thomas read that story to Magozwe many times, until one day he said, "I think it's time you went to school and learned to read. What do you think?" Thomas explained that he knew of a place where children could stay, and go to school.

هگوزوه له جرهه ئه و شوينه لزهيه و سهبرهت بو چوونه قوبخنه بيري کردهووه.
ئهگه همی ئه و راستی بگوتیه که ئه و نه متمر له وه بوایه که شتیک فیر بیت
چی؟ ئهگه ئه وان له و شوينه لزهيه لپی بدن چی؟ ئه و ترسبوو. ئه و بیری
کردهووه که: “رهنگه بیشتر وایی که له سهر شه قه مکن ژین به سهر بیت.”

...

Magozwe thought about this new place, and about going to school. What if his uncle was right and he was too stupid to learn anything? What if they beat him at this new place? He was afraid. “Maybe it is better to stay living on the street,” he thought.

ئەو لەبەردەى مەترسیەگنى خۆى لەگەل تۆھس قسەى کرد. بە تێپەربوونى گات
پچوہ که دلنجیی بە کورە که دا که ژین له شوینە ھزە که دەتوانی ڤشتەر بیت.

...

He shared his fears with Thomas. Over time the man
reassured the boy that life could be better at the new place.

له دواى ئه وه هگۆزوه رۆيشته ڏو ژوورى ځنووويهك كه سه ريڙنه كهى سهوز بوو. ئه وه له گه ل دوو كورپى ديكه پيڙكه وه له ژورپيڙكا بوون. ده مه ل بوون و پووره سيزى و ميڙده كهى، سى سه گ، پشيله يه ك و بزنيكى پير له ڏو ځنوو ده ڙين.

...

And so Magozwe moved into a room in a house with a green roof. He shared the room with two other boys. Altogether there were ten children living at that house. Along with Auntie Cissy and her husband, three dogs, a cat, and an old goat.

هگوزوه له قوبه بڅنه دهستی به خویندن کرد و پیی زهحمهت بوو. نهو زور شت
هه بوو که دهبوایه به دهستی بهینیت. چروږره بیری لیده کرده وه که واز بهینیت.
بهلام نهو بیری له فروکه وانه که ویریزانی توپی پییه که یهو کتیبی چیروکی
مندالهکن ده کرده وه. نهویش وه که نهوان کوئی نه داو وازی نه هپه.

...

Magozwe started school and it was difficult. He had a lot to catch up. Sometimes he wanted to give up. But he thought about the pilot and the soccer player in the storybooks. Like them, he did not give up.

هگوزوه له هه وشه ی ځنوو ه سه رېن سه وزه که دانېشتبوو و چيرۆکيکي مندالانی ده خوینده وه، که له قولځنه پيښن دابوو. تۆهس هت و له لای دانېشت. تۆهس لای پرسى: “ځبه تی چيرۆکه که چيیه؟” هگوزوه له وه لاما گوتى: “لهږه ی کورپکه که ده بیته همۆسځ. ” تۆهس لای پرسى: “ئه و کوره ځوی چيیه؟” هگوزوه به زه رده خه نه وه وه لامي دايه وه: “ئه و کوره ځوی هگوزوه یه.”

...

Magozwe was sitting in the yard at the house with the green roof, reading a storybook from school. Thomas came up and sat next to him. “What is the story about?” asked Thomas. “It’s about a boy who becomes a teacher,” replied Magozwe. “What’s the boy’s name?” asked Thomas. “His name is Magozwe,” said Magozwe with a smile.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

ماگۆزوه

Magozwe

 Lesley Koyi

 Wiehan de Jager

 Agri Afshin (ckb)

